

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/14/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717011249
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8717011249.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.09.2020, v trestnej veci obžalovanej K. K. pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona /ďalej len Tr. zák./, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/98/2017 zo dňa 07.10.2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej K. K. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/98/2017 zo dňa 07.10.2019 bola obžalovaná K.S. K., rod. M. /predtým R./, nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom D. U., U. W. XXX, uznaná vinnou zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- ako konateľka obchodnej spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o., so sídlom Vysoké Tatry, Tatranská Lomnica 262, IČO: 46118241 s oprávnením konať v mene spoločnosti samostatne, vystupujúc v mene obchodnej spoločnosti ako osoba zodpovedná za riadne plnenie daňových povinností, vedomá si svojej povinnosti vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, v daňovom priznaní obchodnej spoločnosti k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 3. štvrťrok 2012, podanom elektronicky dňa 24.10.2012 na Daňovom úrade Prešov, pobočka Poprad v rozpore s ustanovením § 19 ods. 2, ods. 4, § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov nepriznala daň z pridanej hodnoty z dodaných tovarov a služieb a to na základe odberateľskej faktúry č. 2012062 vystavenej pre obchodnú spoločnosť KOMPAS Praha, s.r.o., Rytířska 26, Praha za poskytnuté ubytovanie v hoteli Rysy v termíne od 08.08.2012 do 11.08.2012 v celkovej sume 4.008,- eur, z toho daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 659,- eur, z ktorej nepriznala daň z pridanej hodnoty vo výške 250,- eur, nepriznala daň z pridanej hodnoty z dodaných tovarov a služieb, ktorú obchodná spoločnosť prijala na svoj bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Raiffeisen Bank, Praha, a to od N. C. dňa 11.07.2012 sumu vo výške 3.870,- Kč (152,18 eur), z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 25,36 eur, od obchodnej spoločnosti CK CONTI, s.r.o., Praha dňa 10.08.2012 sumu vo výške 11.556,03 Kč (459,76 eur), z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 76,63 eur, od I. N. a I. Y. dňa 13.08.2012 sumu vo výške 4.100,- Kč (162,67,- eur), z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 27,11 eur, od obchodnej spoločnosti Spojka Group, s.r.o. dňa 16.08.2012 sumu vo výške 478.578,80 Kč (19.172,29 eur), z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 3.195,38 eur, od N. Y. - Y. dňa 20.08.2012 sumu vo výške 300,- Kč (11,99 eur), z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 2,- eur, nepriznala daň z pridanej hodnoty z dodaných tovarov a služieb, ktorú obchodná spoločnosť prijala na svoj bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Tatrabanka, a.s., Bratislava od obchodnej spoločnosti LBBW, Stuttgart dňa 31.07.2012 sumu vo výške 516,80 eur, z toho daň z pridanej hodnoty vo výške 86,13 eur, nepriznala daň z pridanej hodnoty z odberateľskej faktúry č. 2012078 vystavenej obchodnou spoločnosťou pre REWE TOURISTIK GmbH, Cologne za poskytnuté ubytovanie s dňom dodania služby 30.09.2012 v celkovej sume 1.029,90 eur, z toho daň z pridanej hodnoty v sume 171,65 eur, zároveň v rozpore s ustanovením § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004

Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov uplatnila právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty vo výške 46,58 eur z nákupu pohonných hmôt v období od 14.07.2012 do 03.09.2012 pre osobné motorové vozidlo, ktoré nebolo používané pre účely podnikania, v rozpore so zákonom uplatnila právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty vo výške 140,04 eur z nákupu náhradných dielov na súkromné osobné motorové vozidlo, ktoré nebolo majetkom obchodnej spoločnosti a nebolo používané na účely podnikania a v rozpore so zákonom taktiež uplatnila právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty vo výške 32,93 eur z nákupu pohonných hmôt nafty pre motorové vozidlo, ktoré nebolo používané na účely podnikania, čím za zdaňovacie obdobie 3. štvrtrok 2012 skrátila daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 4.053,81 eur.

Za to jej bol uložený podľa § 276 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 /troch/ rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. a § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. jej bol výkon trestu podmienene odložený a zároveň uložený probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. jej bola uložená skúšobná doba vo výmere 3 /troch/ rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu so zameraním na ekonomickú a podnikateľskú činnosť.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 a ods. 6 Tr. zák. trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho zástupcu obchodných spoločností vo výmere 5 /päť/ rokov a 8 /osem/ mesiacov.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve na opravný prostriedok ústne do zápisnice o hlavnom pojednávaní podala obžalovaná odvolanie, ktoré následne písomne prostredníctvom svojej obhajkyne odôvodnila. Okresnému súdu vytýkala, že podľa jej názoru oprel odsudzujúci výrok výlučne o nepriame dôkazy a v snahe vyniesť odsudzujúci rozsudok povýšil také dôkazy na dôkazy priame a pripísal im punc absolútnej vierohodnosti a považovala ho za nedôvodný. Obžalovaná namietala hodnotenie dôkazov keď uviedla, že podľa jej názoru, prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil obsah jednotlivých výpovedí. Ďalej poukazovala na to, že dňa 07.03.2018 prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie prečítaním zápisníc z prípravného konania účtovníčky spoločnosti pani S. G., z ktorých bola zrejmá existencia spolupráce medzi účtovníčkou spoločnosti GEVAX TATRY s.r.o. v rozhodnom období a touto spoločnosťou, a táto spolupráca mala svoj právny základ v Zmluve o odbornej pomoci zo dňa 07.09.2012, ktorá v čl. 3 zakotvovala záväzok tejto svedkyne viesť účtovnú agendu pre objednávateľa v súlade so zákonom č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov, pričom uvedená svedkyňa v prípravnom konaní opísala mechanizmus, akým jej boli odovzdávané účtovné doklady zo strany spoločnosti GEVAX TATRY s.r.o., podrobne opísala spôsob účtovania DPH, a z jej výpovede vyplynulo, že ide o kvalifikovanú osobu v oblasti účtovníctva. Obžalovaná tak mala za to, že zabezpečila na účtovnícku činnosť osobu kvalifikovanú a zodpovednú, ktorou bola svedkyňa S. G., čím si splnila povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 135 Obchodného zákonníka. Podľa názoru odvolateľky, súd prvého stupňa mal posúdiť odbornosť svedkyne S. G. v priamej previazanosti so zodpovednosťou v účtovnom smere, no k tomu nedošlo.

Ako najdôležitejšiu obžalovaná označila námietku, že podľa jej názoru, čítanie výpovedí svedkyne S. G., a to zo dňa 11.03.2015, 28.07.2015 a 23.08.2016 z prípravného konania trpí vadou zákonnosti procesu, lebo tieto výsluchy sa uskutočnili pred samotným vznesením obvinenia, ktoré obžalovanej bolo vznesené 03.11.2016. Podľa odvolateľky ich tak nebolo možné považovať za dôkazy procesného charakteru, pričom si okresný súd neuvedomil absenciu výpovednej hodnoty pre samotné konanie na súde, a keď pripustil čítanie zápisníc tzv. neprocesných (pred vznesením obvinenia), vnieslo to do konania neodstrániteľnú vadu. Popri tom poukázala aj na skutočnosť, že v spisovom materiáli sa nachádzajú aj zápisnice z výsluchu svedkyne S. G. z prípravného konania, zrealizované po vznesení obvinenia v dňoch 07.03.2017 a 30.05.2017, tak ide o výsluchy plne procesné. Podobne odvolateľka vytýkala čítanie zápisníc o výsluchoch svedkyne I. N. zo dňa 30.05.2015, ktorú odvolateľka z rovnakého dôvodu považovala za neprocesnú.

Odkazovala aj na výpoveď svedka I. R. zo dňa 18.04.2018, v ktorej podrobne popísal súdu rozdelenie kompetencií medzi ním, ako riaditeľom hotela a ňou, ako konateľkou spoločnosti s tým, že faktúry sa zásadne vystavovali a zároveň aj zhromažďovali na recepcii hotela, a tak takúto činnosť nebolo možné pripísať obžalovanej, a aj samotná prevádzka hotela disponovala jediným programom na vystavovanie faktúr. Obžalovaná vytkla okresnému súdu, že svedkom popísaný zabehnutý systém v prevádzke hotela, ako aj oprávnenie a povinnosti zamestnancov recepcie nevzal do úvahy, ale tieto pripísal na ľarchu obžalovanej. Odvolateľka dodala, že v súvislosti s predmetným motorovým vozidlom podľa výpovede svedka nikdy nedošlo k navráteniu účtovných dokladov dodala, že zo strany účtovníčky z titulu ich nepoužiteľnosti v účtovníctve a ak by tomu tak bolo, potom by predmetné doklady súvisiace s uplatnením si nákladov vo vzťahu k motorovému vozidlu, účtovníčka nezaúčtovala. Obžalovaná uviedla, že ak by nimi predložené doklady neboli dostatočné pre potreby účtovníctva, resp. boli neupotrebitelne v danom smere, svedkyňa G. z titulu výkonu svojej kompetencie by kontaktovala recepciu a následne by došlo k dodaniu požadovaných dokladov. Na základe toho potom podľa odvolateľky, absentoval jej úmysel, ako aj akákoľvek vedomosť v smere žalovaného trestného činu. Podľa obžalovanej, všetky jej tvrdenia boli podporené aj svedeckými výpoveďami I. R. a svedka Y., pričom aj výpoveď účtovníčky S. G. mala svoj prienik s výpoveďami menovaných svedkov, a tak výpoveď obžalovanej nebola osamotená. Vytkla okresnému súdu, že všetky dôkazy neposudzoval jednotlivo, ani v ich vzájomnej súvislosti. Podľa obžalovanej jedinou kompetentnou osobou oprávnenou posúdiť realnosť a oprávnenosť vynaložených výdavkov, je osoba znalá problematiky ekonomického charakteru, pričom v predmetnom prípade nešlo o žiadne fiktívne výdavky, resp. doklady deklarujúce ich vynaloženie a účtovníčka spoločnosti S. G. mala povinnosť zaoberať sa aj opodstatnenosťou predložených dokladov, čo malo podľa obžalovanej svoj právny základ v uzatvorenej zmluve, ktorá poukazuje na kontrolu správnosti predložených účtovných dokladov pred ich zaúčtovaním a podľa odvolateľky bolo nesporné, že táto povinnosť sa vzťahuje na účtovníka z titulu poskytovateľky odborných služieb, no k tomuto nedošlo, čo sa prejavilo samotným trestným konaním ako aj napádaným rozsudkom. Okolnosti vzťahujúce sa k predmetnému skutku obžalovanej neboli známe v posudzovanom období, pričom práve z dôvodu predídania daňových postihov došlo k využitiu služieb kvalifikovanej osoby, akou bola svedkyňa S. G.. Podľa obžalovanej prvostupňový súd predmetnú zmluvu neskúmal, nepodrobil ju podrobnej analýze, pričom poukazovala na ustanovenie § 5 ods. 1, 2 zákona o účtovníctve, v zmysle ktorých účtovná jednotka môže poveriť vedením účtovníctva aj inú právnickú alebo fyzickú osobu. Znalecký posudok V. M. C. podľa obžalovanej nepriniesol žiadne podstatné skutočnosti vzťahujúce sa k otázke jej viny a len zhrnul informácie o účtovných dokladoch totožne ako uvádzala účtovníčka. Odvolateľka sa ohradila voči tomu, že podľa okresného súdu chcela spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, pretože by sa to muselo vzťahovať aj na okolnosť, že daň alebo poistné skracuje, pričom takáto jej vedomosť nebola preukázaná, pričom súd prvého stupňa opomenul jej neznalosť účtovných a ekonomických postupov, ako aj fakt, že nevystavovala ani faktúry za ubytovanie, resp. iné účtovné doklady, čo potvrdzovali výpovede svedkov R., Y., ako aj výpovede iných prečítaných zápisníckych svedkov a jej povinnosťou z titulu štatutárneho orgánu bolo zabezpečiť kompetentnú osobu, teda odborníka na účel vedenia účtovníctva, ktorú si aj splnila v celom rozsahu.

Nakoľko podľa obžalovanej nebolo preukázané, že sa dopustila protiprávneho konania, záverom svojho odvolania navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ju v plnom rozsahu oslobodil alebo aby vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Krajský súd na podklade takto podaného odvolania preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku /ďalej Tr. por./ zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a nezistiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. pri rešpektovaní zásady kontradiktórnosti pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, boli objasnené všetky základné skutočnosti uvedené v § 119 Tr. por., a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal. V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa v odôvodnení stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a

stručne s poukázaním najmä na podľa jeho názoru podstatnú skutočnosť, pre ktorú neuveril výpovediam časti svedkov uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa konštatuje, že toto rozhodnutie uvedené požiadavky spĺňa.

Skutkové zistenia sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a nepochybné preukázané, že obžalovaná sa dopustila skutku opísaného vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku. Vykonaným dokazovaním jej bol, na rozdiel od názoru súdu prvého stupňa, preukázané nie priame, ale nepriame úmyselné zavinenie.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ustálenú judikatúru, podľa ktorej za zákonný spôsob získania dôkazu je potrebné považovať nielen splnenie formálnych čiže procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom na vykonanie konkrétneho dôkazu, ale aj splnenie materiálnych (obsahových) podmienok, aby tak použitý dôkazný prostriedok bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktorý zameraný a použitý môže a má byť.

V prvom rade je potrebné uviesť, že hranica procesnej použiteľnosti dôkazov je v zásade daná začatím trestného stíhania „vo veci“. Výnimkou sú (vo vzťahu k rozhodnutiu o vine) prípady, ak ide o vo významnej miere rozhodujúci alebo jediný usvedčujúci dôkaz (dôkaz kľúčového charakteru pre posúdenie viny, ktorý musí byť vykonaný kontradiktórne, teda umožnením účasti obvineného alebo obhajcu (stačí aspoň raz v priebehu konania), čo samozrejme pred vznesením obvinenia neprichádza do úvahy. Požiadavka kontradiktórnosti je splnená, ak mala obhajoba možnosť (bola o tom riadne a včas upovedomená) zúčastniť sa výsluchu svedka. Je samozrejme len na nej, či toto svoje právo využije. Keďže po začatí trestného stíhania je policajt oprávnený vykonávať všetky úkony podľa Trestného poriadku (ako to výslovne ustanovuje § 199 ods. 5 tohto zákona), je oprávnený aj vypočúvať svedkov. Účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. por. je, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Tr. por.) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. /uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/3/2017 zo dňa 26.07.2017/

Pokiaľ ide konkrétne o zákonnosť dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní prečítaním zápisníc o výsluchu svedkyne S. G. po začatí trestného stíhania, no pred vznesením obvinenia /podobne aj u svedkyne I. N./, je nutné poukázať na to, že obžalovaná na hlavnom pojednávaní súhlasila s ich prečítaním, a teda netrvala na vlastnom bezprostrednom ústnom vykonaní týchto dôkazov.

Prečítanie zápisnice o výpovedi svedka z prípravného konania v priebehu konania pred súdom samo osebe nemôže byť považované za nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a/ Dohovoru, použitie takejto výpovede ako dôkazu však musí byť zlučiteľné s právami obhajoby, ktorých ochrana je predmetom a účelom čl. 6 Dohovoru. Je tomu tak predovšetkým v prípade, ak osoba obvinená z trestného činu, ktorej podľa čl. 6 ods. 3 písm. d/ Dohovoru svedčí právo vypočúvať alebo nechať vypočuť svedkov proti sebe, nemala príležitosť v žiadnom z predchádzajúcich štádií konania klásť otázky osobe, ktorej výpoveď je na súdnom konaní čítaná. V danej veci o takýto prípad nejde. Ako už bolo uvedené, obžalovaná udelila súhlas s prečítaním zápisníc o výsluchu svedkov, ktoré aj na hlavnom pojednávaní prečítané boli.

Aj podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu zo 07.12.2009, sp. zn. Tpj 63/2009, obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia (§ 206 ods. 1 Tr. por.), ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania „vo veci“ podľa § 199 ods. 1 Tr. por..

V konaní pred súdom vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť o každom návrhu na doplnenie dokazovania, pričom tak môže urobiť v ktorejkoľvek fáze konania, najneskôr však pred meritorným rozhodnutím veci. Ak súd nemieni akceptovať návrh strany na doplnenie dokazovania vykonaním dôkazu týkajúceho sa okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie, alebo okolnosti, ktorú možno zistiť už skôr navrhnutými, resp. zabezpečenými dôkazmi, môže zamietnuť takýto návrh uznesením po začatí hlavného pojednávania, pričom prihliadne na to, či sa jedná o zrejmú neaktuálnosť navrhnutého dôkazu a či nebude vývojom dokazovania potrebné toto rozhodnutie korigovať. Inak tak urobí až po vykonaní celého dokazovania, resp. jeho relevantnej časti. Z uvedeného logicky vyplýva, že navrhovanie dôkazov je z časového hľadiska závislé od vývoja procesu dokazovania z časového hľadiska je hraničnou fázou aplikovanie ustanovenia § 274 ods. 1 Tr. por. súdom, teda moment rozhodnutia súdu, ktorým sa uzatvára dokazovanie vyhlásením dokazovania za skončené, čím sa jednak končí najdôležitejšia fáza kontradiktórneho hlavného pojednávania a jednak sa ohraničuje rozsah vykonaného dokazovania, ktoré súd bude hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v tejto záverečnej fáze konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania, jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť.

V konkrétnej prejednávanej veci je takýmto prejavom aj vyhlásenie obžalovanej, obhajkyne obžalovanej, prokurátora a zástupcu poškodeného na hlavnom pojednávaní, konanom 07.10.2019, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, ktorým sa s následným postupom súdu podľa § 274 ods. 1 Tr. por. /vyhlásenie dokazovania za skončené/ uzavrelo dokazovanie.

Okresný súd teda zabezpečil vykonanie výsluchu svedkyne G. a svedkyne N. v súlade so zákonom, nešlo o dôkazy vykonané nezákonným postupom, a tak postupoval v súlade s Trestným poriadkom, a následne ich pre potreby svojho rozhodnutia hodnotil samostatne i v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi. V žiadnom prípade nepostupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, naopak, umožnil vykonanie dôkazu v súlade s vôľou prejavenu obžalovanou. Pokiaľ neboli vykonané dôkazy prečítaním aj zápisníc o výsluchoch svedkyne zo dňa 07.03.2017 a 30.05.2017, stalo sa tak zjavne v súlade so zásadou kontradiktórnosti, a to pre absenciu súhlasu obžalovanej na prečítanie týchto zápisníc, keď ani prokurátor nenavrhol čítanie týchto zápisníc a pri skončení dokazovania okresným súdom názor tieto strany trestného konania nezmenili.

Neušlo pritom pozornosti okresného súdu ani to, že svedkyňa S. G. v rozhodnom období na konkrétnom zmluvnom podklade zabezpečovala pre firmu, v ktorej jedinou konateľkou bola práve obžalovaná, vedenie účtovníctva. Ani v zmysle predmetnej zmluvy medzi nimi, ani v zmysle a znení ustanovení Obchodného zákonníka a Zákona o účtovníctve však táto svedkyňa ako kvalifikovaná účtovníčka nemohla prevziať zodpovednosť za plnenie tých povinností, ktoré zákon ukladá obžalovanej ako konateľke dotknutej obchodnej spoločnosti. Aj v tomto smere bolo hodnotenie postavenia svedkyne S. G. ako účtovníčky, postavenia obžalovanej ako konateľky a Zmluvy o odbornej pomoci zo dňa 07.09.2012 správne, zodpovedajúce povinnosti súdu byť viazaný zákonom a v súlade so zásadami logického myslenia, pretože ak zákon niekomu ukladá nejakú povinnosť, taký povinný sa jej nemôže zbaviť zmluvným dojednaním či inak, pokiaľ mu to zákon neumožňuje. To isté platí aj pre postup okresného súdu v prípade vykonania dôkazu čítaním výpovede svedkyne I. N. zo dňa 30.05.2015.

Podľa § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka /ďalej OBZ/, ak je podnikateľ fyzická osoba, koná osobne alebo za neho koná zástupca. Právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca.

Podľa § 133 ods. 3 OBZ, obmedziť konateľské oprávnenia môže iba spoločenská zmluva alebo valné zhromaždenie. Také obmedzenie je však voči tretím osobám neúčinné.

Podľa § 135 ods. 1 OBZ, konatelia sú povinní zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva, viesť zoznam spoločníkov a informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti.

Povinnosť starostlivo, zodpovedne a nie ľahkovážne si plniť tieto zákonné povinnosti, ktoré zákon ukladá výlučne konateľovi súvisí s tým, že práve konatelia musia mať jasný prehľad o stave obchodnej spoločnosti, lebo podľa § 135 ods. 2 OBZ práve oni predkladajú valnému zhromaždeniu na schválenie

riadnu individuálnu účtovnú závierku a mimoriadnu individuálnu účtovnú závierku a návrh na rozdelenie zisku alebo úhradu strát v súlade so spoločenskou zmluvou a stanovami a ak osobitný zákon ukladá obchodnej spoločnosti povinnosť vyhotoviť výročnú správu, konatelia predkladajú valnému zhromaždeniu na prerokovanie spolu s riadnou alebo mimoriadnou individuálnou účtovnou závierkou výročnú správu.

Zákonom tolerovateľný vzťah konateľa k výkonu svojich povinností, a teda aj k plneniu svojich povinností zabezpečiť v ňou vedenej obchodnej spoločnosti vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva, aby bolo zrejmé ako sa dosahuje účel podnikania s plnením zákonných napr. daňových a odvodových povinností vyplýva aj z ustanovenia § 135a ods. 1 OBZ, podľa ktorého konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti.

Konateľ obchodnej spoločnosti je zodpovedný v konečnom dôsledku za konanie v mene obchodnej spoločnosti v súlade s § 135a OBZ ako všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý ustanovuje povinnosť vykonávať pôsobnosť konateľa s odbornou náležitou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov.

Konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným je teda štatutárny orgán spoločnosti a je tou osobou, ktorá je oprávnená v mene spoločnosti konať navonok vo všetkých veciach, ktoré sa spoločnosti týkajú (napr. podpisuje v mene spoločnosti zmluvy, uzatvára dohody). Riadi každodenný a bežný chod spoločnosti. Zo zákona k základným povinnostiam konateľa patrí teda najmä riadne vedenie účtovníctva, predkladanie spoločníkmi na schválenie riadnu individuálnu účtovnú závierku a mimoriadnu individuálnu účtovnú závierku a návrh na rozdelenie zisku alebo úhradu strát v súlade so spoločenskou zmluvou a stanovami a informovanie spoločníkov o záležitostiach spoločnosti. Konateľ pri výkone svojej funkcie zodpovedá za škodu, ktorú spoločnosti spôsobil tým, že porušil svoje povinnosti.

Obžalovaná vo svojej výpovedi potvrdila, že v rozhodujúcom období bola konateľom spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o. a úroveň plnenia si svojich zákonných povinností popísala v podstate tak, že s účtovníčkou spoločnosti S. G. bola uzatvorená mandátna zmluva, podľa ktorej im táto mala poskytovať právne rady, keďže ona nemala ekonomické vzdelanie a ani skúsenosti s vedením účtovníctva, pričom účtovníctvo spoločnosti pred žalovaným obdobím viedla aj účtovníčka I. N.. Za spoločnosť GEVAX TATRY, s.r.o. podávala príslušné daňové priznania účtovníčka S. G. a pred ňou účtovníčka I. N.. Obžalovaná uviedla, že fungovanie recepcie a hotela Rysy mal na starosti jej bývalý manžel a ona sa starala o prevádzku kuchyne. Dodala, že na recepcii hotela sa vyhotovovali všetky faktúry, ktoré sa pravidelne mesačne odovzdávali účtovníčke, že na recepciu hotela boli ňou alebo jej bývalým manželom doručované aj bankové výpisy a účtovné doklady, pre ktoré si potom chodila účtovníčka firmy, na recepcii sa evidovali hostia a kde príslušná recepcná vyhotovovala faktúru a účet s tým, že ak išlo o veľkú objednávku cestovnej kancelárie boli faktúry posielané emailom, že pracovníkov recepcie kontroloval I. R., ako riaditeľ hotela, že pracovníci recepcie boli upozorňovaní nato, aby všetky faktúry a príslušné doklady dávali do „krabice“ a v prípade, že príslušný účtovný doklad chýbal, účtovníčka spoločnosti kontaktovala vo veci príslušného pracovníka recepcie. Obžalovaná dodala, že bola síce zriaďovateľom i majiteľom účtu spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o., ale s účtom zriadeným v Raiffeisen Banke disponoval iba jej bývalý manžel I. R., ktorému dôverovala. Nevedela sa vyjadriť k platbám. Bola aj majiteľom účtu zriadeného v Tatrabanke, a.s., ale i týmto účtom disponoval jej bývalý manžel I. R. a z tohto dôvodu sa nevedela vyjadriť ani k platbám. Disponovala dvoma motorovými vozidlami, pričom jedno z nich používala ona a druhé jej bývalý manžel I. R..

Zo znaleckého posudku znalca V. M. C. zjavne vyplýva predovšetkým výsledok plnenia si povinností obžalovanej voči štátu zastúpenému príslušným daňovým úradom.

Svedok I. R. síce tvrdil, že spolu s obžalovanou účtovníčke odovzdávali všetky účtovné doklady, ktoré ona ďalej spracovávala, pričom on nevedel, či sa odviedla alebo neodviedla DPH a ani o tom, či bolo niečo zle zaúčtované. Dodal, že zodpovednosť mala aj obžalovaná ako konateľka spoločnosti.

Potvrdzoval tiež, že vedel, že úhrada faktúr prebiehala buď bezhotovostne alebo platbou v hotovosti cez doklad z registračnej pokladne, že vedel o tom, že spoločnosť GEVAX TATRY, s.r.o. v tomto období disponovala viacerými podnikateľskými účtami a potvrdil, že používal osobné motorové vozidlá zn. Ford Kuga, ktorého držiteľkou bola obžalovaná, a to pre výkon svojej práce a pracovných povinností. Uviedol, že obžalovaná nemala vedomosti o daňových povinnostiach, účtovníctve a príslušných odvodoch do Sociálnej poisťovne a zdravotných poisťovní.

Svedkyňa S. G. uviedla, že v žalovanom období iba zaúčtovala doložené doklady a na základe nich vyhotovila daňové priznanie k DPH bez toho, aby za spoločnosť GEVAX TATRY, s.r.o. vyhotovovala faktúry, ktoré boli predmetom obžaloby a ak predmetné faktúry neboli zaúčtované v účtovníctve spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o., tak len preto, že obžalovaná jej ich nepredložila. Mala zodpovedať za správne zaúčtovanie účtovných dokladov, mzdovú agendu, výkazy pre Sociálnu poisťovňu a zdravotné poisťovne a daňové priznania a potvrdila, že v marci 2013 bola vo firme GEVAX TATRY, s.r.o. vykonaná kontrola DPH za 3. štvrťrok 2012 a že pri kontrole komunikovala s pracovníkmi Daňového úradu Poprad a na ich požiadanie im predložila aj požadované účtovné doklady. Už v priebehu roka 2013 spoluprácu so spoločnosťou GEVAX TATRY, s.r.o. ukončila.

Svedkyňa I. N., ktorá pre firmu vykonávala účtovníctvo pred touto svedkyňou potvrdzovala, že problémy v ich spolupráci začali vznikať už na začiatku a boli spojené s oneskorením doručovania dokladov, ich kompletnosťou, termínov ich zaúčtovania a vypracovania daňového priznania k DPH obžalovanou i nevyplatením dohodnutej odmeny a že z toho dôvodu asi po dvoch mesiacoch vedenia účtovníctva spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o. vzájomnú spoluprácu ukončila a v októbri 2012 účtovníctvo protokolárne odovzdala spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o.

Svedok L. Y., ktorý do konca roka 2013 pracoval ako vedúci recepcie v spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o., uviedol, že obžalovaná sa starala prevažne o nákup tovaru a prevádzku kuchyne hotela a že pokyny súvisiace s vystavovaním faktúr pracovníkmi recepcie boli udeľované I. R..

Svedok N. U. B. ako splnomocnený zástupca Daňového úradu Prešov uviedol, že správca dane Daňový úrad Prešov, pobočka Poprad vykonal prostredníctvom zamestnancov V. I. G. a V. H. U. u daňového subjektu GEVAX TATRY, s.r.o. kontrolu DPH za zdaňovacie obdobie 3. štvrťroku 2012 a že na základe výsledkov daňovej kontroly daňovému subjektu nebol priznaný nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie tohto obdobia, pričom daňovému subjektu bola vyrúbená vlastná daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty. Svedkyňa V. I. G. - pracovníčka Daňového úradu Prešov, pobočka Poprad potvrdzovala, že pri ich kontrole bolo zistené, že spoločnosť v majetku evidovala osobné motorové vozidlo Ford Fiesta ev. č. C. XXXCT, za ktoré priznala aj daň z motorových vozidiel za obdobie od 05.09.2012 do 31.12.2012, vozidlo začala spoločnosť GEVAX TATRY, s.r.o. používať až dňom 05.09.2012 a do uvedeného dátumu vozidlo nebolo používané na účely podnikania, na základe čoho nebolo spoločnosti priznané právo odpočítať príslušné sumy konkrétnych daní, pretože nebolo používané na účely podnikania v spoločnosti GEVAX TATRY, s.r.o., ale na účely podnikania obžalovanej, podnikajúcej na základe živnostenského listu. Spoločnosť GEVAX TATRY, s.r.o. nepredložila knihu jázd predmetného motorového osobného vozidla a že tak nepreukázala, aby pohonné hmoty boli použité v plnej výške na účely podnikania. Z jej svedeckých výpovedí a záverečného protokolu o vykonaní kontroly vyplývalo, že spoločnosť GEVAX TATRY, s.r.o. v zdaňovacom období 3. štvrťroka 2012 v daňovom priznaní ako daňový subjekt nepriznal DPH zo všetkých príjmov za dodanie tovaru a služieb pre v skutku uvedených, teda že spoločnosť GEVAX TATRY, s.r.o. skrátila daň z pridanej hodnoty v celkovej výške 4 053,81,-eur. Ani vykonané listinné dôkazy a skutočnosti z nich vyplývajúce nezabávajú obžalovanú trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie predmetného trestného činu.

Obžalovaná vlastnou výpoveďou v podstate prezentovala pasivitu k svojim konateľským povinnostiam v rámci predmetnej firmy, čím vlastne deklarovala nezáujem mať prehľad o plnení povinností obchodnej spoločnosti. Vyplýva to aj zo skutočnosti, že zriadila účty firmy, ktorých účelom bolo preukázateľne dokumentovať plnenie si zákonných povinností tejto jedinej konateľky obchodnej spoločnosti, no s týmito účtami nechala disponovať svojho vtedajšieho manžela spoliehajúc sa na dôveru, ktorú si k nemu vytvorila. Tieto zákonné povinnosti konateľky jej však nezanikli. Dôvera k svojmu partnerovi založená na vlastnej pasivite ju neospravedlňuje, pričom v konečnom dôsledku mala z ich neplnenia prospieť práve ona, jej firma a zjavne nie účtovníčka, ktorú si najala.

Pokiaľ obžalovaná ako jediná konateľka predmetnej obchodnej spoločnosti a ako jediná nadriadená riaditeľovi hotela a v konečnom dôsledku aj v takom nadriadenom vzťahu k zamestnancom recepcie zabezpečila systém vystavovania faktúr a nakladania s nimi na nejakej úrovni, v danom prípade na úrovni, že sama tvrdila, že nemala prehľad o vystavovaných faktúrach, dokladuje to len jej extrémne ľahkovážny prístup k splneniu si svojej povinnosti zabezpečiť riadne vedenie účtovníctva a riadne plnenie zákonných povinností obchodnej spoločnosti voči štátu reprezentovanému daňovým úradom.

Zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. skutočne spočíva v konaní páchatel'a, ktorý úmyselne vytvorí podmienky, ktorými dosiahne, že mu príslušný štátny orgán - správca dane daň vôbec neurčí /nevyrubí/, alebo dosiahne, že daň správcovi dane nezaplatí vôbec alebo zaplatí v nižšej než zákonom určenej výške a nato, že skrátenie dane je špecifickou formou podvodného konania. Konanie v podobe „skrátenia dane“ je možné aj opomenutím takého konania, na ktoré bol páchatel' podľa okolností a svojich pomerov povinný /§ 122 ods. 1 Tr. zák./

Z hľadiska úmyselného zavinenia Trestný zákon v ustanovení § 15 rozlišuje - priamy úmysel, ktorý vyjadruje vyšší stupeň zavinenia, zložka vôľová je tu vyjadrená slovom „chcel“, zložka vedomostná nie je výslovne uvedená, je však samozrejme, že tie skutočnosti, ktoré páchatel' chcel, si zároveň predstavoval aspoň ako možné, teda páchatel' vie, že následok spôsobí, jeho vznik sledoval, želať si ho a teda ho chcel spôsobiť a nepriamy úmysel, ktorý vyjadruje menej intenzívny a ktorý je založený na vedomostnej zložke vyjadrenej slovami „vedel, že“ a na konštrukcii uzrozenia, ktoré je variantom vôle, odlišným od chcenia. V zmysle uzrozenia je pokrytá i tzv. nepravá ľahostajnosť, kedy ľahostajnosť páchatel'a k tomu, či následok nastane alebo nenastane vyjadruje jeho aktívne kladné stanovisko k obidvom možnostiam.

Na rozdiel od okresného súdu, podľa názoru krajského súdu obžalovanej bolo preukázané konanie v nepriamom úmysle. Jej vedomosť v podobe uzrozenia s možnosťou vzniku následku vo svojej podstate vyplýva z jej vlastnej výpovede, ale nepriamo aj z výpovede vyššie uvedených svedkov. Nepriamo potom aj zo znaleckého zistenia a listinných dôkazov. Uzrozenie obžalovanej s tým, že svojou pasivitou môže spôsobiť porušenie chráneného záujmu, záujmu chránenému predmetným trestným činom nasvedčuje aj jej predchádzajúca osobná skúsenosť založená na tom, že daňový trestný čin úmyselný už spáchala. Vyplýva to z rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. 5T/38/2015 zo dňa 06.05.2015, právoplatného dňom 06.05.2015, ktorým bola uznaná vinnou za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák.. Aj keď sa v uloženej skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčila a hľadá sa na ňu akoby odsúdená nebola, z hľadiska jej osoby musí odvolací súd konštatovať, že obžalovaná už prejavila sklon k úmyselnému neplneniu daňových povinností, ktorých nedodržiavanie je spojené až so vznikom trestnoprávnej zodpovednosti.

Okresný súd teda správne uznal obžalovanú vinnou zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák..

Podľa § 34 ods. 1, 4 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Je nutné súdu prvého stupňa prisvedčiť dôvodnosti výroku o treste, pretože zohľadnil tak pri druhu ako aj výmere všetky všeobecné aj individuálne zásady platné pre ukladanie trestov. Okresný súd správne vychádzal z neprítomnosti okolností uvedených v § 36 a § 37 Tr. zák.. Uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov s probačným dohľadom nad jej správaním v tejto skúšobnej dobe a trestom zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho zástupcu obchodných spoločností vo výmere 6 rokov zodpovedá požiadavke individualizácie a primeranosti a účelnosti trestu. Patrí k tomu aj rozhodnutie okresného súdu uložiť obžalovanej ako súčasť probačného dohľadu povinnosť v zmysle § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. podrobiť

sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu so zameraním na ekonomickú a podnikateľskú činnosť.

Takto uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák., vysokej závažnosti spáchanej trestnej činnosti vyplývajúcej zo spôsobeného následku, zo spôsobu spáchania činu, zodpovedá pomeru poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, ako aj usporiadaným pomerom obžalovanej a priaznivým možnostiam jej nápravy. Zodpovedá aj záujmu na individuálnej a generálnej prevencii a je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia trestných činov obžalovanej spoločnosťou.

Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby odvolaniu obžalovanej vyhovel, podané odvolanie ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.